

Kapitola 4

Mistr a vrah

Ta nenávisť, kterou k němu Amall choval, ho velmi tížila. Nikdy nezažil, aby mu někdo přál smrt. Dokonce ani Karvius, který ho od jejich prvního setkání nesnášel, mu do očí nikdy neřekl, že si přeje, aby zemřel. Avšak na druhou stranu měl alespoň nyní pocit, že Amall světu učedníkovi neublížil. Mistr mág byl jeho smrtí zdrcený a přál si pro Akvina spravedlnost. Jistou zvrácenou spravedlnost, značící, že se Akvin z jihu nevrátí. Pokud se však vrátí, mohly by chlapce čekat potíže. Se smutkem si uvědomil, že možná bude muset Akademii opustit, ať už to na jihu dopadne jakkoliv.

Druhý seminář přípravy na misi byl hlavně o mentálním dotyku, který bude od všech nižších mágů hlavní náplní práce. Mistryně Fiala trvala na tom, aby velmi důkladně dbali na zapamatování si mentálních obrazů svých nadřízených čarodějů, aby se na bojišti nespletli. Otevřít se nepříteli by znamenalo hezky rychle zemřít. Spolu s tím znovu probírali, jak je důležité nekouzlit bez přímého povolení, protože magie by mohla prozradit a ohrozit celou skupinu. Kouzlit tichá kouzla bude nutností. Fiala studentům ale řekla, že určitě po příjezdu projdou rychlokurzem v tichých kouzlech.

Akvin se jí zeptal, zda bude možné udělat zkoušky na druhý kruh jinde než na Akademii. Napadlo ho totiž, že alespoň druhý

kruh mu vylepší situaci po návratu z mise. Fiala mu řekla, že to samozřejmě možné je, a tak měl Akvin alespoň trochu lepší pocit.

Odpoledne zase vyrazil na cvičiště a druhý den taky. Šerm levou rukou začínal zvládat obstojně a také se mu už vracel cit a síla do ruky pravé. I tak byl ale rozhodnut vytrvat a trénovat ruce obě, protože pamatoval na Richardova slova a z vlastní zkušenosti viděl, jaké výhody boj oběma rukama nese. Máloměrný student nad ním vyhrál, když náhle uprostřed boje přehodil meč.

*

Otázka ohledně Finlarova skonu Akvinovi stále nedávala spát. Proto se tři dny po noční návštěvě u Amalla za krásného letního večera vypravil sám do Attary. Z Akademie jel kus kočárem, který za pár měděných tarů svázel studenty z města a do města. Mířil na místo, které mu pomohl odhalit jeho přítel Kurda. Měl štěstí, protože na začátku každého školního roku se záznamy aktualizovaly a informace o zesnulých přecházely do složek, do kterých už neměl běžný student přístup.

Akvin poslal Kurdu, po několikahodinovém přemlouvání, aby zašel na studijní oddělení a poprosil o adresu Finlarovy rodiny. Kurda se ukázal být špatným hercem. Jeho historka, že byl mistr Finlar jeho oblíbeným učitelem, a že by rád jeho rodičům projevilsoustrast, by asi jen tak neobstála u někoho, kdo Finlara a jeho pověst znal, ale pokud to mladé čarodějce na oddělení přišlo divně, nedala to najevo a Kurdovi adresu sehnala.

Teď Akvin procházel severním předměstím Attary, hodně daleko od vysokých paláců kolem centra a ještě dál od Akademie na jihu. Ošklivé splácané barabizny chudinské čtvrti vystřídaly domky se zahradami, bezpochyby patřící čarodějům nižší střední třídy. Akvin si ještě jednou přečetl adresu z útržku pergamentu a podíval se na cihlový domek v podlouhlé ulici, která se jmenovala Stínová (patrně kvůli vysoké věži nějakého mocného čaroděje, která stála kus na jihu a vrhala stín na celou ulici, podobně jako je vrhán stín na slunečních hodinách).

Domek měl malou věžičku v západním křídle, jinak nebyl ni-

čím zajímavý. Na špičce věže se divoce otáčel magický krystal, který zachytával zbytky sluneční energie a napájel světla a další přístroje v domě.

Akvin zaklepal a čekal. Po chvíli mu otevřela stará žena. Vypadala jako čarodějka, ale příliš o sebe nedbala. Akvin věřil, že to musí být Finlarova matka a ztěžko mu srdce. Téhle ženě zabíjí syna.

„Přejete si, mladíku?“ řekla paní skřípavým hlasem. *Třeba byla ještě před rokem krásná*, pomyslel si Akvin.

Polkl, než řekl: „Rád bych s vámi mluvil... Víte, jsem z Akademie a chtěl bych... mistr Finlar byl můj učitel,“ řekl a hlas se mu zlomil.

Čarodějnice ho beze slova pustila dál. Dům nebyl několik týdnů uklízen. Na nábytku se usazoval prach a podlaha byla plná nanošeného bahna. Finlarova matka ho odvedla do kuchyně. Tam ho posadila ke stolu a rukou smetla na zem vázu i s dávno uschlou květinou a několik hrnků. To, že se rozbily, jí vůbec nevyvedlo z míry.

„Dáte si čaj?“ zaskřehotala.

„Děkuji,“ řekl Akvin jak velela slušnost, přesvědčený o tom, že najde příležitost, aby se čaje zbavil, aniž by ho musel v téhle špíně pít.

Čarodějka začala vařit vodu na malé plotně, která musela být nějak napájena krystalem z věže. Akvina napadlo, jak dlouho bude rozvod energie bez pravidelné údržby fungovat.

Když před něj postavila kouřící hrnek vody plný nějakého zeleného listí, sedla si naproti němu a řekla mu, ať tedy povídá.

Akvin nevěděl, jak začít. Přičichl k hrnku a kupodivu čaj nevoněl tak nevábně, jak vypadal. Přesto mu v hlavě znělo varovné – *nepít!* Nakonec se rozhodl, že nepříjemné věci je třeba říkat rychle, aby byly také rychle vyřešeny a zapomenuty.

„Přišel jsem kvůli mistru Finlarovi,“ začal Akvin. Čarodějnice se při vyslovení jména svého syna zatřásla, ale jinak neprojevila žádné emoce. Akvin pokračoval: „Víte, jeho smrt nás všechny hluboce zasáhla.“

„Byl to hodný chlapec,“ řekla matka mdlým hlasem.

„Je velké neštěstí, co ho potkalo,“ přitakal Akvin a myslel to upřímně. I když neměl Finlara rád, smrt v těch dobách nepřál

nikdy a nikomu.

Čarodějnice přikývla. Akvin měl pocit, že s nikým nemluvila již nějaký čas. Možná byla vděčná za těch pár slov, které mohla se svým hostem prohodit. Když nic jiného, říkal si Akvin, alespoň jí možná trochu ulevím.

Zhluboka se nadechl a řekl: „Jedná se o jednu nejasnost, jejíž prošetření by určitě pomohlo zabránit podobným nehodám. Potřeboval bych vidět Finlarovo tělo...“

„Co prosím?“ zeptala se zmateně stařena.

„Je tu jedna nejasnost, na kterou jsme se zapomněli podívat,“ lhal pohotově Akvin. „Můj mistr by rád...“

Zlostně ho přerušila: „To jste si sem ze mě přišel dělat legraci?“

Akvin byl zmatený, přesto zkusil odpovědět: „Samozřejmě, že ne, jen...“

Opět mu skočila do řeči: „Nejprve mi dáte jasnou zprávu, že z mého chlapce nezbyl díky vašim pošahaným experimentům ani chlup, který bych mohla pochovat, a teď sem přijdete a chcete tělo? To jste se už opravdu zbláznili!“

„Paní, to tedy musí být nějaký omyl, já to nevěděl,“ zvolal Akvin.

„Proč sem tedy posílají takové nedochůdče!“ křikla a odešla z místnosti a práskla za sebou dveřmi, až spadla polička a zbytek hrníčků se svezl na podlahu.

Akvin seděl a bušilo mu srdce. Ani chlup? Co se vlastně stalo? Co jí vlastně řekli? A proč?

Stařena se vrátila, překvapivě klidná. Možná si uvědomila, že Akvin s tím nemohl mít nic společného, vždyť byl mladý. Možná si uvědomila, že jí asi chce opravdu pomoci. Řekla: „Není fěr, aby matka pohřbívala syna. A není vůbec fěr, aby ani neměla co pohřbít.“

„Můžete mi tedy povědět, co se vlastně stalo?“

„Přišel sem jeden. Starší než ty,“ to, že přešla do tykání, Akvinovi v nejmenším nevadilo. Vštěpoval si do hlavy vše, co povídala. „Řekl mi,“ pokračovala Finlarova matka, „že během nebezpečného alchymistického experimentu selhalo ochranné pole. Jak se z bortilo, narušilo Finlarovo soustředění a on udělal chybu. Asi upustil nějaký flakónek, nebo čert ví, ale došlo

k výbuchu. Ten mého syna roztrhal na takhle malé kousky,“ masochisticky zvedla palec a ukazováček a odměřila vzdálenost dvou centimetrů.

„Kousky by stačily,“ řekla po chvíli, „pohřbili bychom ale spoň ty. Jenže pak došlo k anihilačnímu efektu, který vznikl při obnově pole, a můj syn...“ po tvářích jí už tekly slzy proudem. Smývaly špínu posledních týdnů. „To, co zbylo z mého syna,“ opravila se, „bylo odmrštěno do prázdného neprostoru, který chránil laboratoř. Hned se zase zavřel. Nikdo ho už nikdy nenajde.“

Akvin poslouchal jako u vytržení. Ona nedala příkaz Finlarovo tělo zpopelnit! Když ne ona, tak kdo?

„Jak se jmenoval ten mág, který vám přišel povědět o Finlarově skonu?“ zeptal se a něco v jeho hlase ji donutilo zamyšleně se na něj podívat.

„Nevím, nepamatuji se,“ řekla po chvíli přemýšlení. „Měl černou barvu pleti, asi nějaký Signakurec, ale to asi není důležité.“

„Je to velmi důležité!“ vyhrkl Akvin. Znovu se na něj zamyšleně podívala a odešla z místnosti. Akvin si chvíli myslel, že se už nevrátí, že ji už nadobro urazil, ale ona přišla a nesla v ruce pokroucený ohmataný pergamen. Akvin viděl pečeť Akademie. Stařena mu ho podala a on četl přesně to, co mu žena povídala o smrti jejího syna. Musela to číst nejméně tisíkrát. K tomu tam byla slova jako „s nekonečnou lítostí..., bude navždy v našich srdcích..., a kdybyste cokoliv potřebovala...“

Nakonec tam bylo tištěné jméno a podpis. Podepsán Suvor de Signakur – vyšetřující Akademie v oblasti alchymistických neštěstí, hlavní vyšetřovatel smrti čaroděje Finlara ze Strážní Věže.

To přece nedávalo smysl!

„Klidně si ten list vezměte,“ řekla stařena, „já už ho stejně nechci nikdy víc vidět.“

Ten kus pergamenu, který nyní držel Akvin v ruce, byl důkaz. Suvor de Signakur, Akvinův dřívější učitel a Richieho mistr. Bylo to jen logické! Byl to Signakurec, měl neomezený přístup k informacím z oblasti alchymie a byla to jeho specializace. Sice murtaiša smaragdová nepocházela ze Signakuru, ale pro učence Suvorova typu nemohly být znalosti o její existenci a schopnos-

tech jejího jedu vyloučené. Ba naopak.

Na univerzitě byli přesvědčeni, že tato žena nechala svého syna zpopelnit. Tělo se ztratilo. Suvor ho někde ukryl a tělo se rozložilo díky murtaišině jedu. Brilantní.

„Děje se něco, mladý pane?“ ptala se stařena.

„Kdyby zemřel běžnější smrtí, nechala byste ho pohřbit na Akademii?“ zeptal se Akvin a byl přesvědčený, že zná odpověď.

„Samozřejmě že ano,“ vyvalila na něj čarodějka oči, „přece i můj manžel, Finlarův otec, tam má hrob.“

*

Akvin opustil dům a vyrazil noční Attarou k Akademii. Bušilo mu srdce, krev se mu vařila a barvila mu obličej do červena. Slyšel tiché pískání a bolela ho hlava. Chystal se obvinít vysoce postaveného mistra a navíc mistra svého přítele. Richie mu to nikdy neodpustí.

„Co když v tom měl také prsty,“ říkal si, když vycházel ze Stínové ulice.

Náhle uslyšel zvonivý zvuk seslaného kouzla. Zřetelně a jasně. Přímo za sebou!

Otočil se, ale nikdo tam samozřejmě nebyl.

Pak ucítil žár a kouř současně.

Jeho tunika začala hořet.

Akvin ji vztekle strhl a hodil na zem. Dupal po ní jen v nátělníku a ve spodkách a při tom viděl, jak důkaz proti Suvorovi mizí v plamenech.

Na tom dopise muselo být nějaké ochranné zaklínadlo. Kouzlo, které se spustilo, když pergamen opustil Stínovou ulici. To aby se nemohl dostat zpět na Akademii. To aby nebylo možné použít ho jako důkaz proti Suvorovi.

Akvin si oblékl propálenou, kdysi hnědou tuniku. Teď byla spíš černá. Pravá kapsa byla spečená a měšec s penězi se po dotyku rozpadl. Naštěstí Attarmijská měna byla natolik tvrdá, že peníze žár přežily. Akvin si odchytil nejbližší dostavník a nechal se odvést na Akademii.

Co dál? Finlarova matka mohla sice svědčit, ale měla nízký kruh. Suvor byl mistr magie a jeho slovo by převážilo slovo té

ženy. Navíc by nebylo obtížné zpochybnit její příčetnost. Zbývala poslední šance. Zbývalo doufat, že Suvor někde ukryl Finlarovo tělo a že se ještě nerozpadlo. Šance, že ho objeví, byla minimální, Akvin to ale musel zkusit.

*

Když vystupoval na Akademii z kočáru, čekalo ho další nemilé překvapení. Na nádvoří stál Amall s Kurdou. Evidentně zde byli kvůli němu.

„Musel jsem mu říci, kam jdeš,“ pípl Kurda, když k nim Akvin přišel. „Říkal, že ti hrozí nebezpečí!“

„Chápu,“ řekl Akvin a vzdorovitě se podíval na Amalla. Ten měl zvláštní výraz.

„Pojďte za mnou, oba,“ řekl chlapcům mistr kouzel a vedl je chodbami univerzity do jedné z opuštěných učeben. Akvin se zle díval na svého přítele, ale Kurda měl oči stočené ke špičkám svých bot. Když vešli do učebny, seslal Amall ochranné zaklínadlo.

Tak a teď jsme v pasti, pomyslel si Akvin.

„To proto, aby nás nikdo nemohl poslouchat,“ řekl na vysvětlenou Amall.

„Proč to děláte?“ zeptal se Akvin. Kurda stál bratrsky vedle něj, připraven ho bránit.

„Po tom našem rozhovoru jsem začal pátrat. Zjistil jsem, že bys mohl mít pravdu. Proto bych se ti chtěl omluvit.“

Akvin příliš nechápal. Attarmijský mistr, jen bohové vědí, jak mocný a pyšný, se omlouvá jemu, čaroději ubohého prvního kruhu.

„Do Kuryty byla vyslána mise. Průzkumná, obchodní, žádné válčení,“ řekl Amall. „Finlar cestoval také. Proto jsem se o to začal zajímat, když si říkal, že to způsobil kurytský pavouk. Mismochodem, viš, kdo misi vedl?“

„Mistr Suvor!“ vyhrkl Akvin a Amall se zatvářil překvapeně.

„Ano. Jak ses to dozvěděl?“ zeptal se.

Akvin jim pověděl, co zažil večer. Kurda ho pozoroval s velkou obavou, Amall vztekle zaklel, když Akvin vyprávěl o shořelém důkazu.

„Je to velká škoda. Ale nedá se nic dělat. Suvor je magický mistr. Svědectví té ženy nebude hrát žádnou roli, když nemáme důkaz. Ale jak jsem říkal, také jsem pátral, protože co se Finlar vrátil z Kuryty, choval se zvláště.“

„Proč?“ zeptal se Kurda.

Amall vztekla mávl rukou. „To samozřejmě nevím,“ řekl. „Neměl jsem v poslední době na svého učedníka právě dostatek času. Pravdou je, že jsme si ke konci příliš nerozuměli. Na tu cestu do Kuryty se přihlásil mně na truc. Ale po návratu... nevím. Zdálo se mi, že mi chce něco povědět, ale neměl k tomu dost odvahy, nebo snad síly, nebo mohl být třeba zakletý, nevím. Jen jsem měl takový pocit, že mi chce něco povědět. Když před pár dny přišel Akvin a zaznělo slovo Kuryta, proklepl jsem si tu Suvorovu výpravu. Na cestu vyráželo deset čarodějů a všichni se vrátili, jenomže dneska žijí už jen čtyři. Suvor, jeho učedník a kouzelníci Larus a Gondius. Zbylých šest zemřelo. Mistr Ifilin byl zabit v souboji, Amaralen a Zyben zmizeli neznámo kam, dalším dvěma, jejichž jména si nepamatuji, se stala nehoda, jeden si spletl lektvar a zemřel na otravu a druhý zase snědl nějaké špatné jídlo, ze kterého chytil nějakou smrtelnou formu úplavice a po několika dnech strávených na záchodě zemřel na dehydrataci i přes snahu univerzitních doktorů a inkvizitorů. Posledním byl Finlar.“

„A co ti další dva kouzelníci, Larus a ...“ ptal se Kurda

„Gondius. Opustili Attaru, stejně jako Suvor. Odjeli do Štítu, pokud vím. Suvor je ve Strážní Věži.“

„Jednu věc nechápu,“ zamyslel se Akvin „Pokud by chtěl Suvor zlikvidovat Finlara, proč by ho otrávil takovýmto jedem? Vždyť šance, že ho nějaký student zabije, byla mizivá.“

„To je pravda. Můžeme se jen domnívat, proč se to stalo. Pravděpodobně byl Finlar tak opatrný, že Suvorovi nezbyvala žádná jiná možnost. Možná ho stačilo odstranit ze hry. Za smrt studenta jsou samozřejmě přísné tresty. Navíc za smrt studenta, který už je držitelem kruhu... Finlar byl pod vlivem jedu, který ale z živého těla vyprchá a je tedy nezjistitelný. Jeho vztah k tobě byl mezi studenty znám. A tvoje bojové schopnosti docela také. Bylo více než jisté, že ho souboj s tebou rozčílí a jed se tak aktivuje.“

Akvin se podíval na Kurdu a ten pokrčil rameny a řekl: „Na Finlara nadáváš, cos ho poznal, a bojuješ fakt dobře. To se ví.“

„Důležité je rozhodnout, co podnikneme teď. Suvor odjel na jih do Strážní věže. Několik dní po smrti mého učedníka. Nemá smysl hledat v katakombách univerzity Finlarovo tělo, protože už bude pravděpodobně rozložené, a navíc může být ukryté kdekoliv. Třeba si ho ten had odvezl s sebou!“ Amall se ale zadíval na Akvina a řekl: „Ale vlastně..., jeden z nás do Strážní věže přece pojede.“

Akvin vážně kývl.

„A ty pojedeš s ním,“ řekl Amall a Kurda se zamračil.

„A je to možné?“ zeptal se, „neříkal jste, že by měl jet Akvin sám?“

Amall znovu zaklel: „Ta má prokletá...“

Akvin byl rád, že Amall neprozradil, že osamocená cesta byl jeho vlastní nápad. Nyní už byl naprosto přesvědčený o správnosti rozhodnutí, které ve vyšetřovací místnosti učinil. A Amallovo chování ho také zaujalo. Tak tohle byl ten člověk, který mu před třemi dny přál smrt?

„Nedá se nic dělat, nesmíš si vzít s sebou přátele. Pokud bys neodjel sám, porušil bys mé nařízení. Nařízení vyšetřovatelů. To by pro tebe mělo vážné následky. Ne, pojedeš sám do Strážní Věže. Richie je tvůj přítel, jak říkal Kurda. Najdeš ho a zjistíš, co ví. Já pojedu jinudy, abychom nevzbudili podezření. Nevíme, jak hluboko tenhle puč sahá.“

„Nesmíte říct nic Trill. Ani Alexovi,“ řekl vážně Akvin Amallově i Kurdovi.

„Proč?“ ptal se Kurda.

„Protože Suvor bude nesmírně nebezpečný a já nechci, abyste byli tomu nebezpečí vystaveni.“

Kurda se na něj vzdorně podíval: „A kdo mi v tom zabrání?“

„Kippy,“ řekl vážně Akvin. „Jsem připraven říci jí všechno a zavázat ji mlčením. Věřím, že tě přinutí tu zůstat. Bude to hrozně nebezpečné. Měj rozum.“

Kurda se ještě pořád tvářil vzdorovitě, ale asi už uvnitř začínal chápat, že Akvina jen tak nepřesvědčí.

Amall to rozhodl: „Akvin pojede sám a nikdo z vás neopustí Akademii směrem ke Strážní Věži. Jeden krok na jih a já se to

dozvíím a pak si mě nepřejte. S Akvinem se o tenhle problém postaráme sami. To je moje poslední slovo. Informace, které ses tu dozvěděl,“ řekl směrem ke Kurdovi, „si nech pro sebe. Vaše zapojení by ohrozilo vás i nás.“

„Je to náš přítel!“ to byl poslední Kurdův vzdor.

„A právě z toho důvodu ho musíte nechat jet samotného. Tak, jak bylo domluveno. Suvor nesmí nic tušit.“

„Nemohlo mu to kouzlo dát nějak vědět?“ zeptal se Akvin. „Myslím to kouzlo v tom dopise. Nebo dokonce ta kniha v knihovně, když jsem ji četl, měl jsem divný pocit. Jako když někdo zkouší navázat mentální kontakt.“

Amall surově chytil Akvina a přitáhl ho k sobě: „A pustils ho dál?!“

„Ne!“ zavolal Akvin a hrubě se od Amalla odstrčil.

„Pověz mi o tom!“ řekl už trochu klidněji Amall.

A tak jim Akvin vyličil o objevení murtaiši smaragdové a obrazku, který byl v knize ukryt.

„To je... nepříjemné,“ pokýval hlavou Amall, „nevím, co jsi spustil za zaklínadlo, ale jelikož tě potom zkoušel někdo mentálně kontaktovat, asi jsi navázal spojení mezi sebou a našim nepřítelem. Teď by mohl toho propojení využít a zkusit tě mentálně napadnout. Na půdě Akademie by se mu to nemělo podařit, je to tu stíněné, ale venku... Neboj, s tím si nějak poradíme. Zatím se s tím netrap a neopouštěj Akademii, dokud ti neřeknu.“

„Budu si dávat pozor,“ řekl Akvin.

„To nemusí stačit. Mocný mág zlomí tvou mysl jako větvičku. Vytáhne z tebe informace, které potřebuje, a pak tě zabije. Nebo tě donutí zabít někoho jiného. Viš, kdyby tě Finlar napadl kdekoliv jinde, než na půdě univerzity, předpokládal bych, že ho někdo ovládal. Celá vyšetřovatelská komise by to předpokládala. Ale tady to zkrátka není tak snadné. Ještě jednou zdůrazňuji: Neopouštěj Akademii.“

Začneme plánovat tvůj odjezd. Ať ti přátelé pomohou, pokud bude třeba pro něco zajít do města. Vymluv se na nevolnost, bolest hlavy, cokoliv. Nebo pošli Kurdu. Urychlím žádost o odjezd na misi. To nebude nápadné, všichni očekávají, že tě chci mít co nejdříve na jihu a přiznám se, že ještě před pár dny jsem

opravdu chtěl. Odjedeš do týdne.“

Amall mávl rukou a zrušil tím kouzlo, které chránilo místnost. Kluci to alespoň cítili. Na oba se povzbudivě usmál a beze slova odešel.

Akvin si vyčerpaně sedl na lavici a Kurda ho přátelsky poplácal po rameni.

„Je to špatné,“ řekl Akvin a měl strach. Jak hloupý byl, že se zadíval na ten obrázek. To bylo typické. Nejlépe kouzla působí, když je sami dobrovolně přijmete a Akvin si chtěl obrázek prohlédnout a tím se otevřel neznámé kletbě. Magický obrázek a on si toho nevšiml. Hlupák! Hlupák! Hlupák!

„Jedna věc je na tom dobrá,“ řekl vážně Kurda a Akvin vyčkával, co chce říci.

„Očistil jsi své jméno. Už nejsi vrah.“

A Akvin věděl, že má jeho přítel pravdu.